

Sygn. akt IV P 75/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Człuchowie IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Marek Osowicki
Protokolant:	sekretarz sądowy Anna Górską

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2017 r. w Człuchowie

sprawy z powództwa D. W.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zadośćuczynienie

1. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda D. W. kwotę 10 000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lipca 2014 r. do 31 grudnia 2015 i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.
2. W pozostałym zakresie powództwo oddała.
3. Koszty procesu znosi wzajemnie.

Sygn. akt IV P 75/16

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda D. W. wniósł przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z wypadkiem z 1.04.2014 r. wraz z ustawowymi odsetkami od 18.07.2014 r. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazała, że powód wykonywał pracę w charakterze kierowcy. W dniu 1.04.2014 r. podczas załadunku towaru na ciężarówkę doszło do wyśliznięcia się skrzynki z rąk poszkodowanego w wyniku pęknięcia ucha i upadku na jego nogę. Pojazd w trakcie którego załadunku doszło do zdarzenia objęty był polisą ubezpieczeniową posiadaczy pojazdów mechanicznych przez pozwaną, nadto pozwana objęła ochroną ubezpieczeniową pracodawcę powoda w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Pełnomocnik wskazała, że odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie kształtuje się na podstawie art. 34 ust. 2 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w zw. z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. Pełnomocnik powoda powołała też stanowisko judykatury, że gdy poszkodowany doznaje uszczerbku na zdrowiu bezpośrednio przy rozładowywaniu pojazdu z towarów znajdujących się na pojeździe, wiąże się z ruchem pojazdu, za którą posiadacz pojazdu ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. Powód na skutek wypadku doznał bólu, wymagał opieki osób trzecich przy czynnościach dnia powszedniego.

Pełnomocnik pozwanego towarzystwa ubezpieczeń w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanej spółki podniósł, powód zgłosił doznaną szkodę na osobie 10.06.2014 r. Odpowiedzialność ubezpieczonego kształtuje się na zasadzie winy. Z uwagi na brak winy po stronie posiadacza samoistnego pojazdu strona pozwana nie ponosi odpowiedzialności. Pełnomocnik pozwanego towarzystwa z ostrożności procesowej zakwestionował również wysokość dochodzonego zadośćuczynienia wskazując, że leczenie i rehabilitacja zostały ukończone a powód doznał uszczerbku na zdrowiu w łącznej wysokości 10%. Obrażenia poniesione przez powoda były niewielkie. W zakresie żądania odsetek ustawowych strona pozwana wskazała, iż winny być naliczane od dnia wyrokowania.

Sąd ustalił co następuje:

Powód D. W. będąc pracownikiem J. S. 1.04.2014 r. około godz. 10 na bazie firmy w J. układał skrzynki z mięsem na samochodzie. Jedna z nich wyśliznęła się z rąk, pęknięcie ucha spadła na lewą nogę powoda uszkadzając trzy palce. Zdarzenie zostało uznane za wypadek przy pracy oraz wskazano wnioski tj. zakup butów przemysłowych z metalowymi noskami.

(dowód: protokół nr (...) ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy k.20-22).

W poleceniach powypadkowych nakazano pracodawcy natychmiastowo zakupić trzewiki przemysłowe z metalowymi noskami oraz przeprowadzić dodatkowe przeszkolenie w zakresie układania skrzynek z mięsem.

(dowód: polecenia powypadkowe nr (...) k.24).

Na skutek wypadku przy pracy powód doznał złamania trzech palców u lewej nogi III-V kości śródstopia lewego.

(dowód: historia zdrowia i choroby k.26, badanie lekarskie k.27).

Ze względu na uraz nogi powód przebywał na zwolnieniu lekarskim od 1.04.2014 r. do 15.05.2014 r.

(dowód: zaświadczenia lekarskie k.28-29).

Powód poniósł koszty 10 zabiegów rehabilitacyjnych w centrum rehabilitacji w wysokości 360 zł.

(dowód: faktura k.31).

Kancelaria w imieniu powoda pismem z 10.06.2014 r. zgłosiła pozwanemu towarzystwu szkodę na osobie.

(dowód: zgłoszenie szkody k.16-19).

Powód otrzymał odszkodowanie od ZUS z tytułu wypadku przy pracy w kwocie około 8.000 zł.

(bezsporne).

Pozwane Towarzystwo (...) S.A. w W. obejmowało samochód marki V. nr. rej (...), podczas którego załadunku powód uległ wypadkowi, ubezpieczeniem obowiązkowym OC.

(bezsporne).

Pozwane towarzystwo ubezpieczeniowe pismem z 8.01.2015 r. stwierdziło brak podstaw do przyjęcia odpowiedzialności cywilnej za przedmiotowe zdarzenie i wypłacenia odszkodowania w ramach OC ich ubezpieczonego.

(dowód: pismo (...) k.30).

Powód przez okres dwóch, trzech tygodni od wypadku odczuwał ból, brał leki przeciwbólowe, miał ograniczenia w codziennym życiu i nie pomagał w obowiązkach domowych, wymagał pomocy żony oraz przeszedł rehabilitację.

(dowód: zeznania świadka M. W. k.71-72 od 00:06:20 do 00:27:15).

Biegły z zakresu ortopedii i traumatologii ruchu stwierdził, że silne dolegliwości bólowe u powoda występowały przez około pięć dni po urazie a po tym okresie dolegliwości bólowe były stosunkowo niewielkie. Leczenie zakończyło się pełnym powrotem powoda do zdrowia. Natomiast zgłaszane przez powoda dolegliwości mają charakter subiektywny i nie mają potwierdzenia w badaniu klinicznym.

(dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii ruchu k.78-79).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Odpowiedzialność cywilną posiadaczy pojazdów mechanicznych reguluje przepis art. 34 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Zasadniczą przesłanką odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest wyrządzenie szkody w związku z ruchem środka komunikacji.

W przypadku odpowiedzialności za szkody powstałe przy załadowywaniu lub rozładowywaniu samochodu ciężarowego, takie działania pozostają poza granicami pojęcia ruchu mechanicznego środka komunikacji, stanowiącego przesłankę odpowiedzialności opartej na art. 436 k.c. Oznacza to, że za szkodę podczas załadunku (czy rozładunku) towarów do unieruchomionego pojazdu posiadacz (lub kierujący) odpowiada jedynie w przypadku zawinonego działania po jego stronie (na zasadzie winy). Szkody te są jednak objęte ochroną ubezpieczeniową w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC, o ile szkoda powstała bezpośrednio przy załadunku (lub rozładunku). Dla celów tego ubezpieczenia prawodawca rozszerzył granice pojęcia ruchu pojazdu mechanicznego.

Na mocy art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

W zakresie wysokości dochodzonego przez powódkę zadośćuczynienia Sąd orzekł na podstawie art. 445 k.c., zgodnie z którym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Użyte w przepisie pojęcie „suma odpowiednia” nie zostało w żaden sposób określone w przepisach kodeksu cywilnego. W doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i Sądów Apelacyjnych wskazane zostały kryteria, które należy uwzględnić przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć charakter przede wszystkim kompensacyjny, dlatego jego wysokość nie może ograniczać się do zapłaty sumy symbolicznej, a stanowić powinno odczuwalną wartość ekonomiczną. W każdym przypadku w którym doszło do uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia należy rozpatrywać sprawę indywidualnie, uwzględniając doznaną krzywdę pokrzywdzonego, na którą składa się cierpienie fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi lub w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstrój zdrowia. W związku z powyższym w danej kategorii spraw nie można posługiwać się szablonami czy sztywnym schematem. Ustalając wysokość zadośćuczynienia należy uwzględnić wszystkie okoliczności odzwierciedlające doznana krzywdę, a w szczególności nasilenie cierpienia, długotrwałość choroby. Jednak suma odpowiednia musi być również w tym znaczeniu, że winna być utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadającym aktualnym normom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok SN z 22 kwietnia 1985; II CR 94/85 – nie publikowany, wyrok SN z 9 stycznia 1978; OSNC 1978/11/210, wyrok S.A. w Białymstoku z 9 kwietnia 1991r. OSAiSN 1992/5/50, wyrok S.A. w Katowicach z 3 listopada 1994r. OSA 1995/5/41)

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika bezspornie, że w dniu 1.04.2014 r. podczas załadunku towaru na ciężarówkę doszło do wyśliznięcia się skrzynki z rąk powoda w wyniku pęknięcia ucha i upadku na jego nogę. W wyniku upadku skrzynki z mięsem powód doznał złamania trzech palców u lewej nogi III-V kości śródstopia lewego. Pojazd w trakcie którego załadunku doszło do zdarzenia objęty był polisą ubezpieczeniową posiadaczy pojazdów mechanicznych przez pozwaną. Posiadacz pojazdu nie wyposażył powoda w obuwie robocze z metalowymi noskami.

Szkoda powstała „bezpośrednio przy załadunku i rozładunku pojazdu” jest ex definitione szkodą będącą następstwem ruchu pojazdu, za którą ponosi odpowiedzialność na zasadach art. 436 w zw. z art. 435 kc posiadacz lub kierowca pojazdu, a za nich zakład ubezpieczeń.

Sytuacja, gdy powód doznał uszczerbku na zdrowiu bezpośrednio przy rozładunku pojazdu z towarów znajdujących się na pojeździe, niewątpliwie wiązała się z ruchem pojazdu, za którą posiadacz pojazdu ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. Powyższe stanowisko potwierdzenie znajduje w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2003 r. III CKN 1522/00 oraz z dnia 27 października 2004 r., IV CK 133/04.

Stosownie do postanowień art. 207 § 2 k.p. pracodawca jest obowiązany chronić zdrowie i życie pracowników poprzez zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy, przy odpowiednim wykorzystaniu osiągnięć nauki i techniki. Przejawem tej powinności jest obowiązek nieodpłatnego dostarczania pracownikom przez pracodawcę środków ochrony indywidualnej, zabezpieczających przed działaniem niebezpiecznych i szkodliwych dla zdrowia czynników występujących w środowisku pracy oraz informowanie pracowników o sposobach posługiwania się tymi środkami (art. 237⁶ § 1 k.p.). Na podstawie art. 239⁹ § 1 k.p. pracodawca nie może dopuścić pracownika do pracy bez środków ochrony indywidualnej oraz odzieży i obuwia roboczego, przewidzianych do stosowania na danym stanowisku pracy. W sytuacji, gdy kierowca wjeżdża na teren zakładu pracy w związku z dokonaniem załadunku czy rozładunku towaru, zobowiązany jest on do przestrzegania dodatkowych reguł dotyczących bezpieczeństwa, w tym wymaganiach odnośnie ubioru, jakie obowiązują na terenie tego zakładu.

Pracodawca winien zapewnić kierowcy obuwie ochronne z metalowymi noskami między innymi gdy wykonuje załadunek w niskiej temperaturze lub występuje ryzyko urazów stopy.

W niniejszej sprawie samoistny posiadacz pojazdu nie wyposażył kierowcy transportującego wyroby mięsne w niskiej temperaturze w stosowne obuwie zabezpieczające również przed urazami np. na skutek upadku skrzynki z mięsem.

Zatem nie sposób podzielić stanowiska pełnomocnika pozwanego, iż posiadacz samoistny pojazdu nie naruszył żadnych zasad bezpieczeństwa.

Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest np. uszkodzenie ciała.

W niniejszej sprawie jak wynika z protokołu wypadku przy pracy i polecenia powypadkowego pracodawca winien wyposażył powoda w buty przemysłowe z metalowymi noskami.

Zatem w ocenie sądu posiadacz ubezpieczonego pojazdu ponosi winę w braku wyposażenia powoda-kierowcy w obuwie ochronne i dopuszczenie go do pracy bez wymaganego obuwia, skutkiem czego był uraz powoda przy załadunku samochodu związany z ruchem pojazdu.

Strona pozwana nie wykazała okoliczności egzoneracyjnych, uchylających odpowiedzialność posiadacza pojazdu na zasadzie ryzyka, przewidzianych w przepisie art. 435 k.c., by to powód ponosił wyłączną winę za zaistnienie wypadku.

W ocenie sądu opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii jest rzeczowa, jasna, nie posiada wewnętrznych sprzeczności i szczegółowo opisuje skutki wypadku powoda. Z powyższych względów zasługuje na wiarygodność. Pełnomocnik strony pozwanej nie wniósł do opinii zastrzeżeń ani jej nie kwestionował. Zastrzeżenia pełnomocnika

powoda co do braku ustalenia procentowego uszczerbku na zdrowiu powoda i określenia czy powód wymagał opieki i pomocy osób trzecich, nie wiązały się z istotą sporu o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę niematerialną.

Ustalając odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za krzywdę jaką doznał powód Sąd brał pod uwagę wszystkie przesłanki, które powyżej zostały przytoczone. W ocenie Sądu łączna kwota 10.000 zł. tytułem zadośćuczynienia nie jest kwotą wysoką za cierpienia fizyczne jakie doznał powód, w szczególności w postaci bólu w okresie leczenia i rehabilitacji oraz cierpienia psychiczne związane z trudnionym funkcjonowaniem w życiu codziennym, pracy i zajęciach rekreacyjnych.

Z drugiej strony zadośćuczynienie nie może odbiegać od realiów ekonomicznych i powinno być utrzymane w rozsądnych granicach. Nie może ono być źródłem wzbogacenia a winno kompensować realne krzywdy i cierpienia. Z uwagi na okoliczność, iż na skutek wypadku i nie doszło do bardzo ciężkich obrażeń czy ciężkiego kalectwa a znaczne nasilenie dolegliwości występowało tylko przez okres kilku pierwszych dni oraz, że leczenie zakończyło się pełnym powrotem powoda do zdrowia, Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Świadczenie odszkodowawcze winno być wypłacone w terminie wynikającym z art. 817 k.c. i uregulowań zawartych w art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 ze zm.). Z okoliczności sprawy, w szczególności twierdzeń pozwanego, nie wynika, aby nie był w stanie dotrzymać 30-dniowego terminu do ustalenia okoliczności niezbędnych do wypłaty świadczenia. Należy więc uznać, że zgłoszone roszczenie pozwany winien był rozpatrzyć w terminie 30 dni (brak podstaw, aby uznać konieczność przedłużania tego okresu o kolejne 14 dni). Po upływie 30 dni od zgłoszenia roszczenia wystąpiła więc sytuacja uzasadniająca zasądzenie roszczeń odsetkowych na rzecz powoda (por.: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 lutego 2010 roku w sprawie II CSK 434/09).

Zatem należało uznać za zasadne żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od 18.07.2014 r. tj. po upływie miesiąca od dnia zgłoszenia szkody pozwanemu pismem z 10.06.2014 r.

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie art. 435 k.c., art. 436 § 1 k.c., art. 445 k.c. i art. 822 k.c. w zw. z art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczonym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.000 zł wraz ustawowymi odsetkami od 18.07.2014 r. i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Z uwagi na wynik procesu i tylko częściowe uwzględnienie powództwa sąd na podstawie art. 100 k.p.c. zniósł koszty procesu wzajemnie.